

Sygn. VPa 209/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSR del. Beata Grabiszewska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w W.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, odszkodowanie i wydanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powoda M. D. od wyroku Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 września 2013r. sygn. IV P 237/13

1. oddala apelację,

2. nie obciąża powoda M. D. kosztami procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 209/13

UZASADNIENIE

M. D. pozwem z dnia 9 lipca 2013 roku żądał ustalenia,

że zatrudniony był w firmie (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie umowy o pracę od dnia 2 października 2009 roku do 31 sierpnia 2012 w pełnym wymiarze czasu pracy, zasądzenia od pozwanej kwoty 39.660,00 zł odszkodowania za sporny okres i wydania świadectwa pracy.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że od 2 października 2009 roku podpisał z pozwaną umowę zlecenia, której przedmiotem było wykonywanie usługi transportowej – kierowcy ambulansu w okresie od 2 października 2009 roku do końca 2010 roku. Powód służbowo podlegał pod koordynatora transportu M. J., który ustalał grafik pracy. W miejscu wykonywania dyżuru był w pełnej gotowości wyjazdowej z lekarzem na wizytę domową lub z pielęgniarką na zabiegi. Pozwana firma mimo nalegań powoda nie chciała potwierdzić jego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Strona pozwana wniosła o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc z uwagi na fakt, że sprawa między tymi samymi stronami o to samo roszczenie została prawomocnie osądzona wyrokiem w sprawie IV P 131/11,

a z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, wnosila o oddalenie powództwa.

Powód M. D. na rozprawie w dniu 27 września 2013 roku sprecyzował, że chodzi mu o ustalenie zatrudnienia do końca sierpnia 2010 roku, a w pozwie był błąd – literówka – wpisał mylnie 31 sierpnia 2012 roku, zamiast 31 sierpnia 2010 roku. Stwierdził, że w poprzedniej sprawie chodziło mu o ustalenie zatrudnienia z uwagi na prawo do zasiłku dla bezrobotnych, a obecnie chodzi mu o ustalenie dla potrzeb praw emerytalno-rentowych.

Żądana przez powoda kwota to wynagrodzenie, jakie, jego zdaniem, otrzymałby wraz z dodatkami za nadgodziny i pracę nocną, gdyby był zatrudniony na podstawie umowy o pracę. W wyliczonej kwocie nie uwzględnił kwot uzyskanych z tytułu umowy zlecenia.

Wyrokiem z dnia 27 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. odrzucił powództwo w zakresie żądania ustalenia zatrudnienia w okresie od 2 października 2009 roku do 31 sierpnia 2010 roku powoda M. D. w pozwanym (...) Sp. z o.o. w W., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od powoda M. D. na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. rozpoznał sprawę pomiędzy powodem M. D. a firmą (...) Sp. z o.o. w W. (sygn. akt IV P 134/11). Powód żądał ustalenia zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 2 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. Sąd wyrokiem z dnia 27 września 2011 roku oddalił powództwo. Wyrok ten jest prawomocny.

W tych okolicznościach Sąd I instancji uznał za uzasadniony wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu w zakresie żądania ustalenia zatrudnienia.

Dalej Sąd odwołał się do treści przepisu art. 199 § 1 pkt 2 kpc, zgodnie z którym pozew podlega odrzuceniu, jeśli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została prawomocnie osądzona. Wskazał, że taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, gdyż powód żąda ustalenia zatrudnienia w okresie od 2 października 2009 roku do 31 sierpnia 2010 roku. Jest to więc roszczenie to samo, jakie zgłosił w sprawie IV P 134/11. Bez znaczenia jest motywacja, jaką kierował się powód wnosząc pozew. Z tych względów Sąd odrzucił pozew w zakresie żądania ustalenia zatrudnienia.

W ocenie Sądu Rejonowego brak zasadności roszczenia o ustalenie zatrudnienia skutkuje bezzasadnością roszczeń finansowych. Powód bowiem wyliczył żadaną kwotę przyjmując, że takie otrzymywałby wynagrodzenie za pracę, będąc zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, a nie umowy zlecenia.

Ponieważ prawomocnie zostało rozstrzygnięte, że powód nie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, nie ma żadnych podstaw, do przyjęcia, że winien otrzymywać wynagrodzenie za pracę, w tym wynagrodzenie za godziny nadliczbowe.

Z tych też względów Sąd powództwo w tej części oddalił.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył powód, zarzucając, iż Sąd I instancji błędnie odrzucił jego powództwo w zakresie żądania ustalenia stosunku pracy, jak również niezasadnie oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Podtrzymując żądania zawarte w pozwie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie roszczeń zgłoszonych w pozwie, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2014 roku powód oświadczył, że składając apelację chodziło mu o nie obciążanie kosztami procesu i wniósł o zmianę wyroku w tym zakresie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje :

Apelacja powoda jest nieuzasadniona.

Tym samym nie zasługują na uwzględnienie wszystkie jej zarzuty.

Odnosząc się do zarzutu błędnego odrzucenia pozwu w części dotyczącej ustalenia zatrudnienia należy wskazać, że odrzucenie pozwu oznacza odmowę udzielenia sądowej ochrony prawnej zawartemu w pozwie roszczeniu powoda bez zajęcia merytorycznego stanowiska co do zasadności (bezzasadności) tego roszczenia w świetle norm prawa materialnego. Sąd, odrzucając pozew, stwierdza, że merytoryczne rozpoznawanie sprawy jest niedopuszczalne wyłącznie z przyczyn formalnych, tj. z braku określonych w przepisach procesowych przesłanek.

Obligatoryjne odrzucenie pozwu następuje w przypadku, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona - art. 199 § 1 pkt 2 kpc. Przepis ten należy stosować w powiązaniu z art. 366 kpc. Reguluje on zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Z powyższego wynika, że tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 kpc zachodzi tylko wówczas, gdy identyczny jest przedmiot i podstawa sporu.

Żądanie ustalenia zatrudnienia powoda M. D.

w pozwanej (...) sp. z o.o. w W. w okresie od 2 października 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku było przedmiotem procesu toczącego się przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Tryb. w sprawie sygn. akt IV P 134/11. Żądanie to zostało oddalone prawomocnym wyrokiem tegoż Sądu z dnia 27 września 2011 roku.

W przedmiotowej sprawie powód także dochodził ustalenia, że od dnia 2 października 2009 roku był zatrudniony u pozwanego pracodawcy na podstawie umowy o pracę. Różnica dotyczy jedynie daty końcowej okresu pracy, przy czym w sprawie IV P 134/11 okres ten był dłuższy.

W obu sprawach zachodzi tożsamość roszczenia i identyczność stron procesowych.

Biorąc pod uwagę treść art. 199 § 1 pkt 2 kpc należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie odrzucenia pozwu, w części dotyczącej żądania ustalenia zatrudnienia, jest prawidłowe.

Na akceptację zasługuje także stanowisko Sądu I instancji zakresie oddalenia roszczeń finansowych. Podstawą tych roszczeń powoda miało być świadczenie pracy w ramach stosunku pracy. Żądaną kwotę powód wyliczył bowiem przy założeniu, że w spornym okresie wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę, a nie umowy cywilnoprawnej. Wobec prawomocnego oddalenia powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami we wskazanym okresie, bezzasadnym okazały się pozostałe roszczenia powoda, które mogłyby zaktualizować się wyłącznie w przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia w zakresie żądania ustalenia zatrudnienia. Oddalenie roszczeń finansowych jest konsekwencją prawomocnego rozstrzygnięcia, że strony nie łączył stosunek pracy.

Nie zasługuje na uwzględnienie także wnioski powoda w zakresie zmiany orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 kpc, Sąd Rejonowy obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie to jest prawidłowe. Powód przed Sądem I instancji nie wykazał żadnych przyczyn, umożliwiających nie obciążanie go tymi kosztami, poprzez zastosowanie przepisu art. 102 kpc. Nadto podkreślić należy, że powód już wcześniej wystąpił z tożsamym roszczeniem i mając świadomość, że zostało ono prawomocnie oddalone, ponownie wniósł pozew w tym zakresie.

Wszystkie zarzuty apelacyjne powoda nie mają uzasadnionych podstaw, dlatego też Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania za II instancję Sąd orzekł na podstawie art. 391 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc, w szczególności z uwagi na trudną sytuację majątkową powoda, który dopiero w postępowaniu apelacyjnym podniósł, że jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, utrzymuje się z zasiłku z pomocy społecznej oraz wymaga kosztownej farmakoterapii i stałej opieki specjalisty neurologa.